

— Азъ крихъ се! . . . Но-го, но-го . . . Итко не може най-де ме! . . .

Разправя и подскача около него.

— Тъй ли? Браво, bravo, — вика татко ѝ, грабва я, цѣлува я по алениѣ ѝ бузички и я кара да му покаже де се е крила.

Итко сжшо разправя де я търсилъ и какъ едвамъ я намѣрилъ. Татко имъ се радва, смѣе се и че то пжти и той неволно се увлича и започва да играе заедно съ тѣхъ, да крие Лилянка, а Итко да я търси. Цѣлата кжша тогава кѣнти отъ радостъ и викове.

Но Итко изучи вече всички скривалища, дето можеше да се крие сестричето му и започна скоро да я намира.

Единъ день, следъ обѣдъ, децата започнаха пакъ да играятъ на криен ца. Бѣше празникъ. Татко имъ бѣше у дома. Лилянка се криеше, Итко я намираше скоро.

Лилянка дойде при татка си съ настълзени очи и го погледна тъй жално и тъй мило, че татко ѝ не можа да издържи, скочи веднага и започна той да я крие. Тукъ-тамъ, тукъ-тамъ, Итко я намираше навредъ . . .

Скри я още еднажъ. Итко затършува, затърси. Звънецътъ въ коридора звѣнна. Дойдоха гости. Съ тѣхъ бѣха и дветѣ имъ деца. Игкови другарчета. Гоститѣ влѣзоха въ гостната стая. Итко зашепна съ децата Той имъ каза тихичко, че Лилянка се е скрила нейде и той не може да я намѣри.

Децата се измъкнаха незабелязано изъ гостната и тритѣ затършуваха изъ стаитѣ и затърсиха Лилянка. Но нея я нѣмаше.

Звънна звънецътъ пакъ. Дойдоха още гости, влѣзоха и тѣ въ гостната, заприказваха се и забравиха децата...

III

Итко и дветѣ деца се лутаха изъ стаитѣ, изъ кухнята, изъ коридора. Обърнаха всичко, надничаха навредъ, нѣма Лилянка . . . И посрамени и тритѣ деца се върнаха тихичко въ гостната стая.

— Кжде бѣхте? — запита гостенчетата майка имъ. Децата мълчаха.

— Де бѣхте, Итко, — попита майка му.

— Лилянка търсихме.